
[2007-31-RE](#)

CAUSA 2007-31-RE

Número de registre 442-2007. Recurs d'empara

AUTE DEL 20 DE DESEMBRE DEL 2007

BOPA núm. 4, del 16 de gener del 2008

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 28 de setembre del 2007, per la representació processal del Sr. Joao Carlos Marques Rumor, mitjançant el qual interposa recurs d'empara contra les sentències del 17 de juliol del 2007 i del 7 de setembre del mateix any, dictades per la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia per haver-se produït una presumpta vulneració dels drets a la jurisdicció, a la defensa, a la presumpció d'innocència, a obtenir una decisió fonamentada en dret i a un procés degut, reconeguts a l'article 10 de la Constitució i atès que demana al Tribunal Constitucional que admeti aquest recurs, que declari la nul·litat de les sentències objecte de recurs i que retrotregui les actuacions al moment anterior a la celebració de la vista oral davant el Tribunal Superior de Justícia, per tal que es dicti una sentència nova i s'acordi la llibertat immediata del recurrent;

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41, 88 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítol sisè;

Vist l'informe del Ministeri Fiscal del 16 de novembre del 2007;

Escoltat l'informe del magistrat ponent, Sr. Carles Viver Pi-Sunyer;

Antecedents

Primer

El 23 de gener del 2007, el Tribunal de Corts, entre altres decisions, va absoldre el Sr. Joao Carlos Marques Rumor del delicte major de parricidi i el va condemnar, com a responsable penalment en concepte d'autor, del delicte major de lesions doloses causades amb notòria brutalitat, sense la concurrència modificativa de la responsabilitat penal, a la pena de 18 mesos de presó, dels quals 6 mesos fermes i la resta condicional.

Segon

El 17 de juliol del 2007, en apel·lació, la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia va revocar la sentència del Tribunal de Corts del 23 de gener del 2007 i va condemnar el Sr. Joao Carlos Marques Rumor, com a autor responsable d'un delictes major de parricidi i d'un delictes major de lesions doloses causades amb notòria brutalitat, a la pena de 12 anys de presó.

Tercer

La defensa del Sr. Joao Carlos Marques Rumor va presentar un incident de nul·litat d'actuacions contra la sentència de la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia, per tal com va considerar que aquest Tribunal es fonamenta en interpretacions i suposicions que no respecten la presumpció d'innocència i que, per tant, s'han vulnerat els seus drets a la jurisdicció, a la defensa i a la presumpció d'innocència, a obtenir una decisió fonamentada en dret i a un procés degut.

Quart

El 7 de setembre del 2007, la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia va precisar que atès el sistema penal andorrà de "prova moral" i no de "prova legal", el Tribunal no va desvirtuar cap principi constitucional i, per tant, va desestimar l'incident de nul·litat esmentat.

Cinquè

El 28 de setembre del 2007, la representació processal del Sr. Joao Carlos Marques Rumor va presentar un recurs d'empara en què manifesta que les sentències objecte de recurs vulneren els seus drets a la jurisdicció, a la defensa, a la presumpció d'innocència, a obtenir una decisió fonamentada en dret i a un procés degut.

La defensa d'aquesta part estima que se l'ha condemnat per un delictes major de parricidi sense la més mínima prova. Segons el seu parer, els elements i el conjunt de deduccions i induccions que utilitza el Tribunal Superior de Justícia per determinar la culpabilitat del recurrent no són suficients. El que és cert és que no existeix cap prova directa i en tractar-se d'una acusació tan greu i amb una imposició de pena tan elevada, el Tribunal Superior de Justícia hagués hagut de ser més rigorós amb el conjunt probatori del sumari i només declarar la condemna en base a una o més proves directes i reals de la seva autoria del crim.

Aquesta part, també destaca que la decisió del Tribunal Superior de Justícia, "d'una forma absolutament sorpresiva i inesperada" dona una solució oposada a la decisió de primera instància; i que les proves que haguessin permès aquest gir haurien d'haver estat de pes, cosa que no ha succeït de cap de lesmaneres.

Seguidament, aquesta part reprèn punt per punt els fets que segons el parer de la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia justifiquen la seva culpabilitat, per tal de demostrar la seva inconsistència.

Per acabar, la part recurrent demana al Tribunal Constitucional que admeti aquest recurs, que declari la nul·litat de les sentències objecte de recurs i que retrotregui les actuacions al moment anterior a la celebració de la vista oral davant el Tribunal Superior de Justícia, per tal que es dicti una sentència nova i s'acordi la llibertat immediata del recurrent.

El 16 de novembre del 2007, el Ministeri Fiscal va presentar un informe mitjançant el qual s'oposava a l'admissió a tràmit d'aquest recurs d'empara, perquè el que realment pretén el recurrent és una revisió i reforma de les consideracions jurídiques adoptades en les resolucions objecte de recurs, que estan fonamentades jurídicament i que no són arbitràries, per tant, no hi ha la vulneració de cap dels drets recollits a l'article 10 de la Constitució.

El Ministeri Fiscal reprèn els elements de l'anàlisi efectuada pel Tribunal Superior de Justícia i considera que el recurrent va tenir la possibilitat de produir totes les proves que va considerar escaients a la seva defensa i reitera els arguments de legalitat ordinària que ja va fer servir per evitar l'estimació de les pretensions de les altres parts. Per acabar, recorda que el Tribunal Constitucional no és competent per indicar com s'han de valorar les proves o quina decisió s'ha de seguir en la seva valoració.

Així doncs, el Ministeri Fiscal sol·licita la inadmissió a tràmit del recurs d'empara 2007-31-RE.

Fonament jurídic únic

Com s'ha exposat en els antecedents amb detall, el recurrent interposa un recurs d'empara contra la sentència del Tribunal Superior de Justícia del 17 de juliol del 2007, que el condemna a la pena de dotze anys de presó com autor responsable d'un delictes major de lesions doloses causades amb notòria brutalitat, i contra la sentència del mateix Tribunal del 7 de setembre del 2007 que desestima l'incident de nul·litat interposat contra la primera de les sentències citades.

En l'encapçalament del seu escrit i en el petitum al·lega la vulneració dels drets a la jurisdicció, a la defensa, a la presumpció d'innocència, a obtenir una decisió fonamentada en dret i a un procés degut. Tanmateix, en el cos del recurs, de forma més precisa i correcta, centra la seva argumentació en el dret a la presumpció d'innocència, tot al·legant que se l'ha condemnat sense prova suficient ("sense cap prova directa i concloent", que "no basta una prova indiciària lleu basada en suposicions").

Pel que fa al dret a la presumpció d'innocència, aquest Tribunal Constitucional ha reiterat que la funció que li correspon quan s'al·lega en empara la seva vulneració és la de verificar si en el procés penal que ha portat a la condemna ha existit una activitat probatòria que, practicada amb totes les garanties constitucionals, pugui ser considerada de càrrec. No ens correspon, en canvi, revisar la valoració que d'aquesta prova hagi fet el jutgador: la decisió sobre l'existència, la pertinença i la valoració de les proves són qüestions de legalitat en les quals aquest Tribunal no hi pot entrar, llevat que el procés d'inferència que comporta tota valoració tingui fractures lògiques evidents que converteixin les conclusions i el raonament que les sustenta en arbitrari, per absurd, incoherent o il·lògic.

En aquest cas, no s'al·lega cap conculcació de les garanties processals en relació amb la pràctica de les proves i, pel que fa a la seva valoració, és clar que la decisió recorreguda es basa en proves indiciàries degudament explicitades i raonades -entre d'altres, per exemple, els quatre nusos de caçador i la impossibilitat que la seva dona pogués realitzar en solitari determinats fets- i el procés d'inferència i la conclusió assolida no es poden titllar d'arbitraris.

Per tot el que s'ha exposat,

DECIDEIX:

Primer

No admetre a tràmit el recurs d'empara 2007-31-RE, interposat per la representació processal del Sr. Joao Carlos Marques Rumor, contra les sentències del 17 de juliol del 2007 i del 7 de setembre del mateix any, dictades per la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia.

Segon

No hi ha condemna expressa en costes per no existir parts contràries.

Tercer

Notificar aquest aute a la representació processal del recurrent, al president del Tribunal de Corts, al president del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal.

Quart

Publicar aquest aute, d'acord amb el que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

Acordat a Andorra la Vella, el 20 de desembre del 2007.

Didier Maus

Carles Viver Pi-Sunyer

President

Vicepresident

Miguel Herrero de Miñón

Magistrat